

Rigdommen er at lære mennesker at kende -

Fhv. postmester i Horsens, J. Lerche Olesen, Juelsminde, fylder 70 år på mandag, og fortæller her om hjemstavn, natur, otium, avancement, sig selv og glæden ved livet

Vi sidder i en rødstensvilla på Rousthøjsalle i Juelsminde. I et espalier uden for verandavinduet basker nogle af vinterens sidste fugle rundt og bag dem toner Tofteskoven op, delt af kirkespiret. Et vindstød fra engen mod Strandhuse får fuglene til at klamre sig til espalieret, men inderdøre er der lunt, stille.

Forhenværende postmester J. Lerche Olesen, der på mandag fylder 70, har netop vendt blikket bort fra fuglene, og helliger igen stuen sin opmærksomhed. — Jo, der er dejligt her, siger han så igen. Egnen rummer en pragtfuld natur, og livet på landet har jeg altid foretrukket. Nu, hvor der for min kone og mig er tale om at nyde vort otium, er det vel ikke så sært, at vi er flyttet ud, hvor der er en smuk natur. Tænk at skulle gå rundt på gaderne i Horsens....

— Har De altid været glad for naturen?

— Altid. Jeg er født i Vrigsted, og jeg har hele tiden ment, at land-livet er at foretrække. I min tid som postmester i Horsens har jeg altid foretrukket turene ud i distriktet. Nu har jeg tiden til at nyde naturen i fulde drag, komme i kontakt med endnu flere mennesker, da jeg altid har været optaget af det, der sker omkring mig. Det vil ofte være sådan, at det er omgangen med mennesker, som er med til at give livet indhold.

Det lyse sind

Det kunne tyde på et lyst sind?

Det tror jeg også, men dette

skal nok søges i opvæksten på lan- Derude i Vrigsted kendte vi alle hinanden, og det lille landsbysamfund fungerede nærmest som et kollektiv, hvor man tog del i hinandens glæder og sorger. Jeg er da også stadig knyttet stærkt til min hjemegn, og det er derfor, vi er flyttet til Juelsminde.

— Men interessen for mennesker?

— Det har for mig altid stået som noget interessant, eller rettere et personligt engagement, at lære mennesker at kende. Man kan ikke være uengageret i tiden med dens mange strømninger, hvad enten det er af politisk, social eller kulturel art. Der sker så meget omkring os, som kræver, at man tager del i det, og danner sig en mening om det altsammen såfremt man da vil have noget ud af tilværelsen. Jeg ville nødig være et uengageret menneske, da ville man være en død murer...

Nomaden

— Det havde De altså?

— Det var for mig også noget ganske naturligt. Hvis man vil nå noget, er det nødvendigt at flytte rundt. Jeg har været knyttet til postkontorerne i Herning, Aarhus, Randers, Kolding, Hobro, Vejle og Horsens. Jeg var assistent i Horsens, men kom tilbage i de sidste otte år som postmester efter at have været overkontrollør i Kolding og postmester i Hobro. De fleste vil nok mene, at denne nomade-tilværelse på flere måder må være frygtelig, men jeg har da haft en rig tilværelse, og alle steder har vi forsøgt at slå rod. Rigdommen består blandt andet i at lære mennesker at kende.

— Er der fremtid i postvæsenet i dag?

— Så afgjort, ligesom der er fremtid i hvilket som helst andet erhverv såfremt man blot vil noget. Vil man det kan man også nå langt inden for postvæsenet. Det er min erfaring, at den, der passer sit arbejde, ikke kan ønske sig nogen mere fri tilværelse.

Friheden

— Hvad har De fået ud af det?

— Jeg har haft en travl tilværelse, men et interessant arbejde, som jeg har kunnet gå op i med liv og sjæl.

— Er De stadig postmand?

— Jeg forsøger at følge så godt med, som tiden tillader. Der kommer ustandselig nye ting, som man uvilkarligt prøver at følge med i. Administrationsmæssigt er der sket en del inden for postvæsenet, og det er så afgjort af betydning, at styrelse og drift har kontakt med hinanden. Derved opnås et langt mere behageligt og effektivt samarbejde. Det er betydningsfuldt, at alle medarbejdere føler arbejds-glæde, og i min tid har jeg forsøgt at praktisere mottoet „frihed under ansvar“.

— Hvad går tiden med nu?

— Jeg forsøger at følge med i menneskelivets foreteelser. Der sker jo stadig ting omkring en, som man bør sætte sig ind i. Mine interesser har meget med mennesker at gøre, og i mine yngre dage læste jeg en bunke psykologi. I dag er det biografier, der jo siges at være et alderdomstegn...

Lykkelige år

— Hvad med den tørre embedsmand?

— Åh, han eksisterer vist i det store og hele kun i folks forestilling. Jeg taler her kun på egne vegne og for postvæsenets vedkommende. Som administrator kan det være af afgørende betydning, at man kender og først og fremmest holder af mennesker.

— Det kan pludselig slå ned i en, at hver enkelt af personalet jo er en skæbne, nøjagtig som ens egen, og holder man sig dette for øje gennem det daglige arbejde, går det meget lettere. Det er absolut ikke ligegyldigt hvordan man omgås mennesker eller sit personale.

— Hvorfor postvæsenet?

— For mig var det noget naturligt. Jeg forlod latin-skolen Horsens i 1915 og har haft 51 lykkelige år i det danske postvæsen. Det er i mange tilfælde en nomadetilværelse, idet man flyttes rundt til de forskellige kontorer, hvis man da har avancement for øje.

— Føler De Dem gammel?

— Næh, det har jeg faktisk dårligt tid til. Der er nok at tage vare på, nok at engagere sig i, men selvfølgelig melder tanken sig engang imellem. Vi har for eksempel bestilt gravsted ved familiegraven på Vrigsted Kirkegård.

— Hvorfor det?
— Åh, heri ligger nok den stærke hjemstavnfølelse, som man automatisk er blevet præget af, ligesom det er forbundet med en kirkelig tradition. Fra min barndom har kirken været et centralt led i tilværelsen, og det har den for os været hele livet igennem...

Man skal lede længe efter en så stærk kærlighed til sin hjemegn, som den tidligere Horsens-postmester er i besiddelse af. At vende tilbage til fødeegnen er for ham noget naturligt og ofte foretager ægteparret ture rundt på egnen, som de aldrig kan blive trætte af.

Det lyse sind er tilbage på den lyse egn.